

Stražarska

Kula

**i
Glasnik Kristove Prisutnosti**

“Stražaru, što je u pogledu noći?”

“Jutro dolazi, a i noć!” (Izaija 21:12,13)

SVEZ. XXIX
POLUMJESEČNIK
1. VELJAČE
A. D. 1908 – A. M. 6036
BROJ 3

SADRŽAJ

Pasha u Prvom Mjesecu	31
Spomen Večera 1908	32
„Krist, naša Pasha, žrtvovan je za nas”	33
„Vrlo Dobro Znamo Njegove Nakane”	34
Odgovor na Upit	35
„Daj mi da Pijem”	36
Ogledna Taktičnost	37
Spasenje je od Židova	37
Nagrade Vjere	39
Kuzino Očitovanje Vjere	40
Vjera dolazi slušanjem — Božje Poruke	41

STIJENO VJEKOVA
Jer nitko ne može postaviti
drugj temelj
OTKUPNINA ZA SVE

“Na stražu ću svoju stati, na kulu se postaviti, i motriti da vidim što će mi on reći, i što da mu odgovorim kada budem ukoren.” (Hab. 2:1)

Na zemlji tjeskoba naroda i smetenost, huka mora i valova (nemirni i nezadovoljni). Ljudima će srca klonuti od straha i od iščekivanja onoga što dolazi na svijet: jer će se uzdrmati sile nebeske (crkvene vlasti)...kada vidite da se to događa, znajte da je blizu kraljevstvo Božje. Podignite pogled i podignite svoje glave: jer se približava vaše otkupljenje.—Luka 21:25-31

OVAJ ČASOPIS I NJEGOV SVETI ZADATAK

Ovaj časopis je jedan od glavnih faktora ili instrumenata u sistemu Biblijske Pouke, ili „Bogoslovnog Proširenja,” koje je sada bilo predstavljeno u svim djelovima civiliziranog svijeta po WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY, ovlaštenog 1881, „Za Promicanje Kršćanske Spoznaje.” On ne služi samo kao učionica gdje se Istraživači Biblije mogu sastati na studij Božanske Riječi, nego također i kao kanal komunikacije kroz kojeg se do njih može doći sa obavijestima o Kongresima Društva i o dolasku putujućih predstavnika nazvanih „Putujući starješine,” i biti osvježeni sa izvještajima o Kongresima.

Naše „Berejske Pouke” su tematska ponavljanja ili pregledi STUDIJA koje je naše Društvo izdalo, većinom ugodno uređene, i vrlo korisne svima koji bi zaslužili jedini počasni stupanj kojeg Društvo odobrava, naime, *Verbi Dei Minister* (V.D.M.), koji, kada ga se prevede na Hrvatski glasi, *Sluga Božanske Riječi*. Naše obrađivanje Međunarodnih Pouka Nedjeljne Škole je posebno za starije Istraživače Biblije i Učitelje. Neki to obilježje smatraju neophodnim.

Ovaj časopis čvrsto brani jedini pravi temelj Kršćanske nade koji je sada bio tako općenito negiran – Otkupljenje kroz dragocjenu krv „Čovjeka Krista Isusa, koji je dao sebe kao *Otkupninu* [odgovarajuću cijenu, zamjenu] za sve.” (1. Pet. 1:19; 1. Tim. 2:6) Gradeći na tom sigurnom temelju sa zlatom, srebrom i dragocjenim kamenjem (1. Kor. 3:11-15; 2. Pet. 1:5-11) Riječi Božje, njegov daljnji zadatak je da „svima rasvjetli što je zajedništvo tajne koja od početka svijeta bijaše skrivena u Bogu...da sada crkvi bude obznanjena mnogovrsna mudrost Božja...koja u drugim naraštajima nije bila obznanjena ljudskim sinovima kao što je sada obznanjena.” (Efež. 3:5-9,10)

Oslobođen je utjecaja bilo koje organizacije, sekte ili ljudskog učenja, dok nastoji sve više i više dovesti svaki svoj izričaj u što potpuniju podložnost volji Božjoj u Kristu, kako je izražena u Svetom Pismu. Prema tome časopis je slobodan objaviti odvažno sve ono što je Gospodin rekao – u skladu sa Božanskom mudrošću koja nam je data da to razumijemo. Naš stav nije dogmatičan, nego uvjeren; jer mi znamo što tvrdimo, koračajući sa bezuvjetnom vjerom po sigurnim Božjim obećanjima. Povjerali smo mu pouzdanje, da bude korišten jedino u Njegovoj službi; od tud naše odluke u odnosu na ono što se može i što se možda neće pojaviti na njegovim stranicama da to mora biti u skladu s našom prosudbom onoga što je Njemu ugodno, učenjem Njegove Riječi, za izgrađivanje Njegovog naroda u milosti i spoznaji. I mi ne samo da pozivamo nego mi potičemo naše čitatelje da si dokažu sve izjave iz časopisa sa nepogrešivom Riječju na koju se stalno ukazuje, kako bi se olakšalo takvo ispitivanje.

Za nas Biblija jasno uči:

DA JE CRKVA „HRAM” ŽIVOG BOGA – njegoa „građevina,” čija gradnja traje cijelo Evandeosko doba – od kad je Krist postao Otkupitelj svijeta i „glavni kamen” ovog hrama kroz kojega će kad bude završen Božji blagoslovi doći svim narodima i oni će imati pristup Njemu. – 1 Kor.3:16, 17; Ef. 2:20-22; 1 Moj. 28:14; Gal.3:29

DA SE U MEĐUVREMENU NASTAVLJA KLESANJE, OBLIKOVANJE I POLIRANJE posvećenih vjernika u Kristovo djelo pomirenja, i kada posljednji od tog „živog kamenj”, „izabranog i dragocjenog” bude bio spreman, Veliki Graditelj će ih sve dovesti k sebi kroz prvo uskršnuće; i hram će biti ispunjen slavom i biti će mjesto sastajanja Boga i ljudi tijekom Milenija. – Otkr. 15:5-8

DA JE TEMELJ NADE ZA CRKVU I SVIJET zasnovan na činjenici da je Isus Krist, milošću Božjom, okusio smrt za svakoga, „otkupnina za sve” i da će on biti „istinita svjetlost, koja obasjava svakoga čovjeka i koja dolazi na svijet” u određeno vrijeme. – Hebr. 2:9; Ivan 1:9; 1 Tim. 2:5,6

DA JE NADA CRKVE da će biti poput svog Gospodina, „vidjeti ga kakav doista jest”, biti „sudionikom božanske prirode”, i imati udjela u njegovoj slavi kao sunasljednici. – 1 Ivan 3:2; Ivan 17:24; Rim.8:17; 2 Pet.1:4

DA JE SADAŠNJI ZADATAK CRKVE usavršavanje svetaca za buduće djelo službe; razvijanje u sebi svake milosti; biti Božji svjedok svijetu; i pripremiti se da budu kraljevi i svećenici u sljedećem dobu. – Ef. 4:12; Mat. 24:14; Otkr. 1:6; 20:6

DA JE NADA ZA SVIJET milenijsko kraljevstvo u kojemu će svi dobiti priliku biti blagoslovljeni sa spoznajom i svim drugim – vraćanje svega onog što je Adam izgubio, svima koji to prihvate i koji budu bili poslušni, iz ruku njihovog Otkupitelja i njegove proslavljene Crkve – dok će svi nepopravljivi biti zauvijek *uništeni*. – Djela 3:19-23; Iza. 35

PASHA U PRVOM MJESECU

Mnogi imaju ZNAČAJNE poteškoće u usklađivanju našeg solarnog kalendara sa židovskim, koji je izgrađen na povezanosti lunarnog i solarnog vremena. Takvima nudimo pomoć citirajući izvadak iz Smithovog biblijskog rječnika o toj temi – nakon kojeg slijedi izvadak hebrejskog kronologa Linda o istoj temi.

Smithov biblijski rječnik kaže:

„Karakteristike godine ustanovljene u Izlasku mogu se jasno odrediti, iako ne možemo apsolutno fiksirati one bilo koje određene godine. Nema sumnje da je ona u biti bila tropska, budući da su određeni obredi povezani s plodovima zemlje bili fiksirani za određene dane. Jednako je jasno da su mjeseci bili lunarni, i svaki je započinjao mladim mjesecom. Činilo bi se, dakle, da je morao postojati neki način prilagodbe. Da bismo odlučili što je to bilo, bilo je potrebno prvo utvrditi kada je godina započela. Dana 16. Abiba zrelo klasje žita trebalo je prinijeti kao prvine žetve (Lev 2:14 ; 23:10,11). Žetva ječma započela je žetvu (2 Sam. 21:9), zatim pšenica. (Ruta 2:23.) Stoga je potrebno pronaći kada ječam sazrijeva u Palestini. Prema zapažanjima putnika, ječam je zreo, u najtoplijim dijelovima zemlje, u prvim danima travnja Žetva ječma, dakle, počinje oko pola mjeseca nakon proljetnog ekvinocija, tako da bi godina počela otprilike u toj tropskoj točki, da nije podijeljena na lunarne mjesece. Možemo zaključiti da je najbliži mladi mjesec oko ili nakon ekvinocija, ali ne mnogo prije, odabran kao početak godine. Metoda umetanja mogla je biti samo ona koja je dobivena nakon sužanjstva – dodavanje trinaestog mjeseca kad god je dvanaesti završio predugo prije ekvinocija da bi prvi plodovi žetve mogli biti ponuđeni sredinom mjeseca koji slijedi, i slični prinosi u određeno vrijeme.”

Izvadci iz Linda:

„Židovska godina je luni-solarna, jer iako su mjeseci lunarni, naši izračuni se temelje na lunarnom ciklusu, svake 19 godine dolazimo do istog datuma u solarnoj godini. Ciklus sadrži 235 lunacija, koje dijelimo na dvanaest godina od 12 mjeseci i sedam (nazvanih embolističkih) od 13 mjeseci.

„Slavni matematičar Meton iz Atene, koji je cvjetao 432 pr. Kr., što je bilo u vladavini Sidkije, AM 3328, napravio je istu podjelu vremena, ali čineći svaku treću godinu embolističkom, 18 i 19 imali su po 13 mjeseci; naš raspored solarne i lunarne godine su bolje izjednačene.

	Dani	Sati	Min.	Sek.
19 godina,				
prema Rab Adi	6939	16	33	3-1/3
235 lunarnih mjeseci	6939	16	33	3-1/3

„Godina ima tri vrste, savršena, uobičajena i nesavršena. Savršena ima 355 dana, i kada mjeseci

Hesvan i Kislev imaju svaki po 30 dana. Uobičajena, 354 dana, kada Hesvan ima 29, a Kislev 30. Nesavršena, 353 dana, dok obje imaju samo 29. Embolijska godina nastaje uvođenjem interkalarnog mjeseca, odmah nakon Adara, koji se naziva Ve-adar, ili Drugi Adar. Godina se tada sastoji od 385, 384 ili 383 dana, u skladu s gornjim pravilom. Razlog uvođenja u tom razdoblju je da se Pasha može svetkovati u njeno pravo doba, a to je puni mjesec proljetnog ekvinocija, ili nakon što sunce uđe u Ovna; svejedno je što se u tom razdoblju događa puni mjesec, ali mora se održati dok je sunce u tom znaku. Da je vrijeme bilo određeno vrijeme za njegovo svetkovanje prikazano je u Brojevima 9:2, 'Neka sinovi Izraelovi svetkuju Pashu u njezino određeno vrijeme.'

„Da su naši mjeseci uvijek bili lunarni, pokazuje I. Kraljevima 6:38, 'I jedanaesta godina u mjesecu Bulu, koji je osmi mjesec,' itd. Referencom na hebrejski tekst vidjet ćemo da su dvije riječi prevedene mjesec različite, prva je izvedena iz riječi 'mjesec', potonja iz 'inovacija'.

Naši mjeseci su sljedeći:

Tisri.....30 dana	Nisan.....30 dana
Hesvan....29 ili 30 "	Yiar.....29 "
Kislev.....29 ili 30 "	Sivan.....30 "
Tebet.....29 "	Temuz.....29 "
Sebat.....30 "	Ab.....30 "
Adar.....29 "	Elul.....29 "

„U embolijskim godinama adar ima 30, a interkalarni mjesec ve-adar 29.

„Kao lunacija od jedne konjunkcije do druge, nazvan sinodički mjesec, ima 29:12:44:3-1/3, budući da ima 29-1/2 dana i oko 3/4 sata, ne može se bolje urediti nego napraviti jedan mjesec 29 i narednih 30 dana. Kada mjesec ima 30 dana, posljednji dan u mjesecu i dan koji slijedi čuvaju se kao mladi mjesec, po principu da praznik ne može biti dio dana. Budući da je 30. dan polovica u prethodnom mjesecu, a polovica u mladom mjesecu, cijeli dan je proglašen praznikom, a sljedeći kao stvar naravno, budući da je prvi cijeli dan mladog mjeseca. Da se ovo pravilo slijedilo u drevnim vremenima, može se vidjeti u I Sam. 20:5,27.

„Vidjet će se da prema ovom rasporedu još uvijek postoji nedostatak svakog mjeseca od 44 min., 3-1/3 sek., što čini gotovo 9 sati u godinama od 12 mjeseci. Da bi se nadoknadio ovaj nedostatak, jedan dan se dodaje Hesvanu svake druge ili treće godine, prema kojem se taj mjesec tada sastoji od 30 dana. Kada Hesvan ima 30 dana, Kislev uvijek ima isto. Bez Hesvana koji ima 30 dana, Kislev se ponekad čini 30, što je učinjeno kako bi se spriječilo da se Pasha dogodi

u ponedjeljak, srijedu ili petak, jer kako ta svetkovina regulira sve ostale blagdane, uređeno je da nijedan ne smije pasti na dane u koje se ne bi mogli pravilno svetkovati. Na isti dan u tjednu kao i

- 1 dan Pashe su postovi Tamuz i Ab
- 2 " " je prvi dan Sebuota i Hosana Raba
- 3 " " " " Nova godina i Tabernakul
- 4 " " " Radovanje Zakona
- 5 " " " Kipur, dan pomirenja

„Slijedom toga, da je prvi dan bio ponedjeljak, Purim bi bio u subotu, a Kipur u petak, dani u kojima se nijedno nije moglo svetkovati. Da je bilo u srijedu, Kipur bi bio u nedjelju, u koju se ne bi mogao svetkovati; razlog je da, budući da Kipur ima iste stroge odredbe kao i subota, ne može prethoditi ili slijediti subotu. Da je u petak, Hosana Raba bi bila u subotu, dan na koji se ne bi mogle poštovati njegove ceremonije. Prema gornjoj odredbi, vidjet će se da Roš Ašana nikako ne može pasti u nedjelju, srijedu ili petak.

„Ovaj praznik se treba svetkovati na dan spajanja, uz sljedeće iznimke:

„1. Ako se konjunkcija dogodi u nedjelju, srijedu ili petak, praznik se treba držati sljedećeg dana, kao u 5604.

„2. Ako bi se konjunkcija dogodila poslije podneva, sljedeći dan se treba držati, a ako to bude nedjelja, srijeda ili petak, sljedeći se treba držati, kao u 5601.

„3. Ako se konjunkcija dogodi u običnoj godini u utorak, na ili poslije 9h., 11m., 20s. A.M., ne treba je držati u tom trenutku, a budući da se ne može održati u srijedu, bit će svetkovana u četvrtak, kao 5616. Ovome se može prigovoriti, budući da se Nova godina treba slaviti na dan spajanja, ali da se tako drži, prethodni mjesec Elul imao bi samo 27 ili 28 dana, a mjesec nikada ne može biti manji od 29.

„4. Budući da je konjunkcija u ponedjeljak, na ili poslije 15:30:52, u godini neposredno nakon embolije, praznik se treba držati u utorak, kao u 5617. To se događa, ali rijetko.

„Naše godine embolije su br. 3, 6, 8, 11, 14, 17, 19 svakog ciklusa.

„Iako su gregorijanski izračuni napravljeni s velikom pažnjom, oni su još uvijek nesavršeni, a druge izmjene moraju se dogoditi u budućim dobima. Kao dokaz Vijeće u Nici je naredilo da se Uskrs ne slavi na isti dan kao i prvi dan Pashe. „kako u njemu ne bi bilo pojave judaizma; 'Ne videantur Judaizare', kako bi spriječili to, naredili su njegovo svetkovanje u nedjelju nakon punog mjeseca, a Pasha se uvijek svetkovala na dan punog mjeseca; a ipak u 1825 oboje su držani istoga dana.”

* * *

Iz prethodnog će se vidjeti da, pri svakom nastojanju da dosegnu točno datum koji je u njihovom Zakonu naveden za Pashu, Židovi imaju poteškoća, i često postoji nužan izbor između dva jednako prikladna dana. Međutim, oni slijede upute svojih vođa po ovom pitanju i imaju jednoobraznost slavlja, umjesto da svatko pokušava odrediti datum i slavi prema svom osobnom znanju, pogodnostima ili preferencijama. I ovu mjeru podložnosti vođama odobrio je naš Gospodin, koji je rekao: „Pismoznanci i farizeji sjede na Mojsijevoj stolici. Sve dakle što vam kažu da obdržavate, to obdržavajte i činite.” (Mat 23:3.) Apostol je ukazao isti pravac posupanja prema Evandeoskoj Crkvi. (Heb. 13:17.) Dvije bitne značajke proslave Pashe bile su: (1) jednoobraznost, i (2) da počinje što je točnije moguće pri punom mjesecu – što je simboliziralo puninu naklonosti Izraelu.

SPOMEN VEČERA 1908

Slijedeći običaj prve Crkve, slavimo „Posljednju večeru”, ne tjedno, ni mjesečno, ni tromjesečno, kao naši sukršćani, nego godišnje. Niti ga slavimo prijepodne, nego kao večeru. Prema našem razumijevanju, tako bolje čuvamo slovo i duh zahtjeva našeg Učitelja – „Ovo činite meni na spomen.”

Među kršćanima općenito još uvijek postoji posvećeno poštovanje prema danu smrti našega Gospodina, koji se slavi kao „Veliki petak”, ali oni previđaju dragocjenu Spomen večeru prethodne večeri. Razlog tome je evidentan. Katolicizam, koji je dugo vladao gotovo univerzalno, uveo je „Žrtvu Mise” kao zamjenu za Spomen večeru; a kada su reformatori odbacili misu kao žrtvu za grijeh i nastavili ispravnije slaviti, nazvali su ga „svetom pričešću”. Propustili su, međutim, primijetiti da je izvorna Večera bila dana kako bi se proslavilo antitipsko ispunjenje jedenja pashalnog janjeta – i da bi njezina snaga i ljepota bili prigušeni ako bi je se slavilo češće nego na njezinu godišnjicu.

Pisac i mnogi drugi bili bi skloni slaviti Spomen večeru svake godine u četvrtak navečer što je najbliže izvornom slavlju, iz nekoliko razloga. (1) Time bi se slavije dovelo u pravi odnos s nedjeljom, koja je uspomena na Gospodinovo uskrsnuće. (2) U to se doba Uskrsna nedjelja prilično općenito slavi kao poseban spomen na uskrsnuće našega Gospodina. (3) Slavije Spomen večere navečer onoga što mnogi nazivaju „Veliki četvrtak” bi sama po sebi bila snažna lekcija mnogim našim dragim kršćanskim prijateljima koji nas sada smatraju „čudnima” ili „sljedbenicima židovskog običaja,” jer, bez učenja, koje oni neće dati, ne mogu razumjeti našu poziciju. (4) Umjesto da kopiramo bilo što „babilonsko”, skrenuli bismo pozornost na nešto što je davno izgubljeno u Babilonu. Pronalazak ovoga ponekad znači istraživanje i

uvažavanje drugih istina koje su izgubljene ili zakopane pod ljudskim tradicijama.

Ali mimoilazimo sve te prednosti, bojeći se da ih neki ne znaju cijeniti, pa da zbog toga može doći do raskola. Radije se sjećamo apostolovih riječi da nema raskola; da nastojimo „sačuvati jedinstvo Tijela u sponama mira.” Stoga ne najavljujemo kao datum Spomen Večere četvrtak navečer najbliži prvom punom mjesecu nakon proljetnog ekvinoxija. Ponovno najavljujemo, kao i do sada, datum Spomen-svečanosti kao večer (prethodnog) 14 nisan – dan prije početka židovskog blagdanskog tjedna Pashe; naime, 14 travnja 1908, poslije 18 sati. Židovska Pasha počinje u četvrtak, 16 travnja (15 nisan); ali po židovskom računanju počinje nakon zalaska sunca 15 travnja. Prema tome, srijeda, 15 travnja, je 14 nisan, koji počinje zalaskom sunca u utorak, 14 travnja.

„KRIST, NAŠA PASHA, ŽRTVOVAN JE ZA NAS, ZATO SVETKUJMO”

– I KOR. 5:7 –

Kakvo značenje imaju ove riječi kada se vide u vezi sa Spomen večerom kao sjećanjem na židovsku Pashu! Kako svjetlost tipa obasjava antitip. Kao što su prvorodenci Izraela bili izloženi smrti, tako je i „Crkva prvorodjenih čija su imena zapisana na nebu” (Heb 12:23) sada na suđenju za život ili smrt vječnu. Kao što su tada svi tipični prvorodenci bili sigurni sve dok su ostajali u kući i jeli janje čijom su krvlju bili pošćropljeni do vratnici i nadvratnik, tako i mi koji živimo u kućanstvu vjere pod boljom „krvlju škropljenje” i koji jedu od našeg pashalnog Jaganjca, Isusa, sigurni su od smrti – sigurni u život vječni pod Božjom providnošću.

Sada ne prepoznajemo predodžbeno janje, nego umjesto toga Isusa, „Jaganjca Božjeg koji oduzima grijeh svijeta”. Njime se hranimo; ne jedući njegovo meso doslovno, već vjerom sudjelujući u zaslugama njegove žrtve i prisvajajući je sebi. Cijelu ovu noć Evandeoskog doba tako blagujemo naše Janje – do jutra Milenija, kada ćemo biti izbačeni. Godišnja Spomen večera nije naša svetkovina, nego njezina ilustracija ili arhetip – sjećanje – najljepše, najsvečanije, najkorisnije. Obdržavajmo blagdan vjere i Spomen Večeru. „Kad god to činite (svake godine) navješćujete Gospodinovu smrt – dok ponovno ne dođe.” – I Kor. 11:26.

Po našem uobičajenom običaju okupimo se, dakle, u utorak navečer 14 travnja u 19.30 sati i proslavimo spomen na smrt velikoga Otkupitelja i naše oslobođenje od osude na propast. Da, još više, dok lomimo kruh beskvasnog kruha, sjetimo se kasnijeg prijedloga apostola da su svi Isusovi posvećeni

sljedbenici tako pribrojani od strane Oca da smo „svi jedan kruh” (I. Kor. 10:17) i svi sudjeluju ne samo u žrtvi ili slamanju našeg Gospodina u našu korist, nego se trebaju slomiti s njim kao „članovi njegova Tijela,” Crkve Prvorodjenih. I dok sudjelujemo u „čaši” „ploda vinove loze” prepoznamo je ne samo kao krv našeg Gospodina, njegov život žrtvovan za nas, već i kao čašu u koju se pridružujemo – naše zajedništvo ili zajedništvo u mukama Kristovim, kako tumači Apostol. (I. Kor. 10:16.) I sjetimo se dalje apostolovih riječi da „ono što je iza Kristovih nevolja ispunjavamo za njegovo Tijelo radi [službe], Crkve.” Stoga „trebamo položiti svoje živote za braću” – naše trenutke i sate i talente i snagu i pogodnost. – Kol 1:24; I. Ivanova 3:16.

Preporučujemo da se koristi beskvasni kruh. Židovski pashalni kruh (krekeri) može se nabaviti u mnogim gradovima, ali inače bi „Uneeda” keks ili soda keks zadovoljili sve potrebe. Što se tiče čaše, „ploda vinove loze”, savjetujemo da se koristi sok od grožđa ili groždica, ako je svima prihvatljivo, ali ako bilo tko zahtijeva obično vino, savjetujemo da se i to prilagodi.

Savjetujemo da slavlje bude u razredima ili zajednicama koje se obično sastaju na bogoslužje svake nedjelje: da prijatelji ne napuštaju mala okupljanja ovom prigodom kako bi slavili s većim grupama – osim ako se svi tako mogu ujediniti, što je nevjerojatno. Ne zaboravite Gospodinove riječi: „Gdje se vas dvojica ili trojica sastanu u moje ime, tu sam i ja među vama.” A ako ima bolesne ili osamljene braće ili sestara koji se nikako ne mogu susresti ni s drugima, neka slave sami s Gospodinom. Svi oni koji nemaju mogućnosti pripremiti simbole Spomen obilježja, ako nam se jave do 1. travnja, bit će besplatno isporučeni.

Za one koji ne razmišljaju o boljoj metodi, savjetujemo čitanje izabranih dijelova na tu temu iz STUDIJA SVANUĆA, sv. VI., s molitvom i hvalom. Što se tiče propovjednika ili slugu za tu prigodu: oni bi trebali biti oni koje je zaredila ili odvojila zajednica glasovanjem, „ispruženom rukom” – starješine. Ako je razred malen i nije izabran starješina, najprije treba izabrati slugu za tu prigodu pristankom većine posvećenih vjernika koji sudjeluju. Molimo da se odredi netko tko će nam na dopisnici priopćiti kratko izvješće o svakom slavlju, navodeći broj sudionika. Potičemo da svi posvećeni na taj način obnove pred Gospodinom svoj zavjet odanosti i odanosti njemu i njegovoj braći i njegovoj stvari. U tome postoji blagoslov koji je svakome potreban. Takav će sudionik biti osnažen i blagoslovljen, kako pokazuju Gospodin i Apostol. Sve ove karte (čak i iz stranih zemalja) uputite Društvu u Alleghenyju, Pa., SAD

„Uzmite, jedite! Ovo je tijelo moje koje je za vas slomljeno. Ovo činite meni na spomen!” – 1 Kor. 11:24

„VRLO DOBRO ZNAMO NJEGOVE NAKANE”

DRAGI BRATE RUSSELL: –

U zasebnim koricama šaljem malu knjižicu, „Praktične metode,” za koju mi je rečeno da je široko rasprostranjena, kako biste mogli razumjeti podmukli mamac koji lukavi Protivnik koristi da zarobi čistoumne. Morate vidjeti da je autor očito iskren i pošten i stoga moćnije Sotonino oruđe. Morate vidjeti da je doista dana napredna točka znanja, ali, poput biblijskog simbola, to je voda iz usta zmaja.

Rečeno mi je da je ovaj krivotvoreni „preporod” tajna, temeljno učenje adventizma sedmog dana, nove misli i teozofije, kršćanske znanosti i spiritizma, i zapravo svakog izdanka „tri nečista duha” koji se sada hrabro maskiraju pod krinkom čistoće i pravednosti. Siguran sam, brate Russell, osim ako pažljivo ne zabilježite određene činjenice, nećete uspjeti procijeniti ozbiljnost iskušenja pod kojim takva knjiga dolazi nekome od Gospodinovih iskrenih i čistih srca. Religiozne zablude su toliko očite da jedan takav ozbiljan tragač za znanjem ne bi, ne bi mogao, propustiti ih razlikovati, i iz tog razloga propustiti vidjeti njihovu opasnost. Ali ne uvidjevši da je Riječ Gospodnja dovoljna, da Božji čovjek može biti potpuno opremljen za svako dobro djelo, i još uvijek u zabludi da bi svjetlo o ovim stvarima, koje se smatraju svjetovnim, trebalo pravilno doći kroz svjetovne kanale, knjiga kao ova čita se kao svjetovno znanje, i nesvjesno se principi teozofije apsorbiraju i obavljaju svoj pokvareni posao.

Nijedan ljudski um, kao takav, nije sposoban smisliti podmuklu prijevaru koja je u osnovi ove knjige. Prolazeći pored lako uočljivih pogrešaka, od kojih se neoprezan čitatelj osjeća savršeno sigurnim, i, siguran da sakuplja samo potrebno svjetovno znanje, nije spreman vidjeti kako je izvjesno i pouzdano doveden da uđe u carstvo misli, koje bi ga pridržavanje Riječi Gospodnje spasilo od ulaska. To SVITANJE, sv. VI., daje eksplicitne informacije koje sam potpuno svjestan; da je narod Gospodnji tek okusio ovaj „nebeski dar” jednako sam svjestan.

Siguran sam, brate Russell, da opasnost za Božji narod iz ovog izvora nikada prije nije viđena. U nekoliko navrata ste mi rekli te riječi, ali nikada prije nisam tako u potpunosti razumio njihovu snagu, da je „ljudsko znanje oskvrnjeno” – mudrost odozdo, zemaljska, putena, đavolska. Shvaćam kao nikada prije da nijedan kanal nije čist osim onih koji su božanski osigurani.

Shvaćate li, brate Russell, da bi osoba čista uma mogla uzeti ovu knjigu i pročitati u njezinim riječima ono što je čisto i dobro, a ipak biti okaljano određenim jasno uočljivim duhom nakon što su njegovi rezultati očigledni, ali prije nisu bili uočljivi? Možda je

razlučivanje došlo pomoću svjetla koje je sada dospjelo, ali koje nije došlo prije nedavnog datuma.

Pitao sam se kada ste u STRAŽARSKOJ KULI upozoravali prijatelje na mehaničke manifestacije duhova, kroz repove i Ouija ploče, da ste šutjeli o tako moćnom sotonskom oružju kao što su znanstvene knjige. Književna i profesionalna braća sigurno su sklonija opasnostima iz ovog izvora nego iz materijalnih izvora. Ne dolazi li se u izravniji kontakt s duhom Zloga kroz knjigu nego kroz mehanički uređaj? Je li ova opasnost za Gospodnji narod ograničena na liječnike i učitelje? Ne predstavlja li sama glad svijeta umova za znanjem, uz uvjerljivu potrebu za njegovim korištenjem, najmoćniju napast za svako inteligentno dijete Gospodnje? Ne zna li naš veliki Protivnik ovu činjenicu, i ne namjerava li posebno napasti ovu točku, sigurno ranjivu u tolikom broju? Nije li vrijeme da se oglasi alarm u novom smjeru? „Budite zdravo” sigurno je bilo na mjestu, ali jeste li svi čuli?

Siguran sam da su okolnosti pod kojima vam ovo šaljem dovoljni razlozi za ozbiljnost mog pisma i znam da je moje srce preraslo u sućut za težinu iskušenja pod kojim se Gospodinovi sveti susreću s našim lukavim neprijateljem, i ja sigurno ne mogu učiniti ništa manje nego vam priopćiti ono što je sada postalo tako očito.

S poštovanjem, ML HERR.

* * *

Biti savršeno fizički uravnotežen znači biti gotovo imun na bolesti. Drugim riječima, oni koji dobro probavljaju ono što jedu, i koji jedu dovoljno i koji srazmjerno rade, toliko su zdravi da ih prehlade i druge bolesti mimoilaze. Oni koji su napadnuti od svake prolazne bolesti obično su ili nedovoljno uhranjeni ili lijeni. (Vidi sv. VI., str. 559-562.)

Ovo također vrijedi za Novo stvorenje. Neka „djeca” u Kristu uvijek se „hvataju” nečega na putu krive doktrine – obično zato što su nedovoljno hranjena Istinom, ali ponekad zato što je njihov rad za Istinu bio nedovoljan da pravilno iskoriste hranu koju su uzeli.

Tko god je dobro proučavao Riječ, naučio je da je njezino mjerilo ispravno; naime, da moramo rasti u spoznaji i milosti Duha svojim svakodnevnim životnim hodom. Prvo stavljamo nogu vjere, a zatim nogu djela, i tako nastavljamo s više vjere i više djela. Ovi „ispravno korišteni” čine nas jakima u Gospodinu i snazi njegove moći. Na takvu poslušnu Božju djecu vrijedi obećanje: „Zli ga se ne dotiče.” Zasiurno je ovo jedini siguran uvjet za bilo kojeg od Gospodinovog naroda.

Gospodin je osigurao svom domu davno obećanu „hranu u pravo vrijeme” – „novo i staro”. Neki su

odbacili i nasilno se protivili ovim blagoslovima žetve; drugi od nas su ih prigrlili i gostili se njima i gladovali i žedali za sve više i više iste vrste, izjavljujući s pjesnikom:

„Volim pričati priču,
jer znam da je istinita;
zadovoljava moje čežnje
kao što ništa drugo ne bi.”

Želimo više istog, ali otkako smo kušali manu nebesku nemamo apetita za drugim stvarima. Ako se tako opisana klasa pravilno koristi njihovom dobrom hranom, oni će biti aktivni u njezinoj distribuciji drugima. Neće biti lijeni niti se baviti stvaranjem vlastitog brenda. Oni radije koriste i preporučuju drugima vrlo vrstu i marku koju je Gospodin dao. Ovi, zahvalni i aktivni, nisu u opasnosti od svih raznih zamki i otrova koje je pripremio veliki Protivnik – i koje je Bog dopustio kao testove za svoj narod. Kao što apostol Petar izjavljuje: „Ako ovo činite, nećete nikada pasti.”

Ali postoje i drugi koji će sigurno otpasti u ovaj zli dan, kao što Sveto pismo izjavljuje:

(1) Oni koji su primili Istinu s radošću – oni sretni što su naučili da ne postoji pakao muke, već blagoslov koji je Gospodin osigurao svim obiteljima na zemlji. Ovi su, bez odgovarajuće revnosti ljubavi, lijeni što se tiče truda ljubavi i samoodricanja u ime Gospodina, Istine i braće: Istina koju oni imaju prilično je sklona nadimati ih i čini ih prikladnim podanicima za svaku malariju pogreške koju im protivnik može prenijeti. Što su više znanja o Istini takvi imali i nisu ispravno upotrijebili na slavu Božju, to su sigurniji da će „uhvatiti” neku grešku; i tim će njihov slučaj biti teži i beznadniji. Nije li ovo i istinito i pravedno? Ne govori li glasno svima nama da težimo, radimo, žrtvujemo se ako želimo da budemo prihvaćeni kao „pobjednici”?

Niti je dovoljno samo „tući zrak”; moramo se, kao što apostol izjavljuje, „zakonito boriti ako želimo biti okrunjeni”. (2. Tim. 2:5.) A zakonito znači: u skladu s našim Gospodinom, velikim Glavnim Žeteocem, i aranžmanima koje je on osigurao. Primjetno je da „lijene sluge,” kada ih Protivnik uhvati u zamku, izgleda da postaju vrlo energične za grešku. Sa tugom to kažemo: znamo za neke kojima je Bog već dugo davao poznavanje Istine, koji izgledaju manje jasni u tome nego što su bili prije deset ili dvadeset godina, i koji pokazuju manje ploda nego što su tada. Takvi će, osim ako se ne probude, biti u stanju da budu uhvaćeni u zamku. Kad bismo mogli pobuditi takve. Ali ako su gluhi na Gospodinove riječi, koliko se malo možemo nadati da će naše utjecati na njih.

(2) Duhovno nedovoljno ishranjeni skloni su „uhvatiti” pogreške, ili točnije biti uhvaćeni od strane njih, u bilo kojem trenutku. Možemo dobro pretpostaviti da, „kao novorođenčad,” neko vrijeme

imaju posebnu brigu Gospodnju, kako bi mogli ojačati u Gospodinu. Ali također moramo očekivati da oni koji odbijaju i zanemaruju razne pripreme i poticaje Učitelja za svoj razvoj, neće biti smatrani dostojnima udjela u Kraljevstvu, i stoga će im biti dopušteno posrnuti i pasti „s licemjerima,” iako nisu licemjeri i na kraju će imati drugačiji udio. Najprije će jedno, a zatim drugo biti dopušteno od Gospodina da dokaže, ispita i procijedi svoj pravi narod; koga će tako pročistiti i očistiti za sebe, za svoje društvo u nadolazećoj slavi.

ODGOVOR NA UPIT

„Je li ovo otrov?” pita jedan dragi čitatelj, koji nam šalje razglednicu koju smo nedavno primili od „Domaći Propovjednika.” Karta nejasno aludira na „treću stražu žetve,” „ponoćni povik” i „pogaču od ječmenog kruha.” Da, draga sestro, namjera mu je otrovati mnoge i može otrovati ponekog tu i tamo, od onih koji su „zarazne” vrste opisane prije. Ali neće otrovati one koji su uistinu Gospodinovi, jer „oni nikada neće pasti.”

Nedosljednost brkanja treće jutarnje straže s ponoćnim povikom nije dovoljna – žetva u noći samo povećava zbrku i dovodi do čuđenja u pogledu mentalnog kalibra i sastava „Home Prechera” Vrijeme je, krajnje vrijeme, da mu netko da pravi ječmeni kolač, jer očito treba obilnije hrane nego što je dosad jeo.

Ukratko: ovom nastojanju Protivnika da spriječi Istinu i uhvati u zamku Gospodinove sljedbenike služe dvojica koji su nekad bili malo u Istini. Jedan je bio u „misijskom radu” prije nekoliko godina u St. Louisu. Misija je propala i on se zainteresirao za Sadašnju istinu. Kasnije je ušao u sukob s crkvom St. Louisa, jer je zastupao ideju da ga je Bog imenovao njenim gospodinom i gospodarem, bez obzira na volju Crkve izraženu u njezinom glasovanju. Razbijanje i cijepanje Crkve trajalo je tri godine i rezultiralo je čvrstim stajanjem u slobodi kojom nas je Krist oslobodio. Kako urednik ovog časopisa nije mogao podržati brata u njegovom nebiblijskom nastojanju da zagospodari Božjom baštinom, postao je naš neprijatelj i zlobnik i već godinu dana ili više čini sve što može da uništi žetvu. Ali on ne može imati nikakvu moć osim ako to dopusti Otac.

Drugi „Domaći Propovjednik” je prije nekoliko godina iskazao značajan interes za Istinu. Bilo bi mu drago da bude jedan od „Putujuće Braće,” ali Društvo nije moglo savjesno pomoći njegovim težnjama. Počeo je raditi kolporterski posao, ali nije postigao uspjeh. Usprotivio se tome da ga nazivaju kolporterom – radije bi ga nazivali vjerskim službenikom, itd. Uvjeravali smo ga da sve sluge Gospodnje smatramo „slugama,” ali da je „kolporter” samo označavao službenika koji je služio stvari na poseban način, pa otuda da smo više voljeli taj kognomen. Bili smo, međutim, sasvim

suglasni s njegovim udarcem perom po riječi colporteur na Redu i na praznim stranicama Izvješća. Kasnije su mu računi posustali jer se, umjesto kolporterstva, prihvatio pisanja romana „po uzoru na 'Istinu'“, objasnio je. Usprotivili smo se i tvrdili da bi posvećeno vrijeme i novac mogli biti mudrije korišteni. Kako nije mogao sam platiti, odlučio se oženiti; ali to je naravno pogoršalo stvari. Postao je vrlo ogorčen na Društvo i njegova predsjednika, jer mu

„DAJ MI DA PIJEM”

– IVAN 4:19-29 – 9 VELJAČE –

Ključni tekst: „Ako je tko žedan, neka dođe k meni i pije.” – Ivan 7:37

IVAN Krstitelj je svjedočio o Isusu: „On mora rasti, a ja se moram smanjivati.” (Ivan 3:30.) U skladu je s ovim što čitamo da je Isus (rukama svojih učenika) krstio više od Ivana i njegovih suradnika. (Ivan 4:1.) Rastuća Isusova popularnost izazvala je ogorčeno protivljenje pismoznaca i farizeja, te su ga htjeli ubiti. Stoga čitamo da „On nije htio u Judeju, jer su ga Židovi pokušavali ubiti.” (Ivan 7:1.) Imali su veće neprijateljstvo prema Isusu nego prema Ivanu, jer su u njemu prepoznali superiornost nad sobom, i zato što su ga neuki, obični ljudi rado slušali i govorili: „Nikada čovjek nije govorio kao ovaj čovjek.” Nakon toga malo čujemo o tome da je Isus bio u Jeruzalemu osim u blagdanskim prilikama, kada se okupljalo veliko mnoštvo u skladu sa zahtjevima Zakona.

Na putu do Galileje, domovine većine njegovih apostola, put ih je vodio kroz zemlju Samarijana, za koje se sjećamo da je naš Gospodin zapovjedio učenicima, govoreći: „Ne idite na put pogana, Ni u koji samaritanski grad ne ulazite, nego radije idite k izgubljenim ovcama doma Izraelova.” (Matej 10:5,6.) Samarićani su stoga svrstani među pogane – stranci, tuđinci, otuđeni od zajednice Izraela. Prisjećamo se njihove povijesti – da je u vrijeme kada je babilonski kralj odveo Izraelce u zarobljeništvo u Babiloniju, u zemlju Izrael zasadio neke pogane – useljenike. Odsječeni od svojih prijašnjih idolopoklonstava, ovi ljudi su se zainteresirali za svoju novu domovinu, njenu teologiju, tradiciju, vjerske osjećaje, itd. Nadalje, neki od bezbrižnih, neukih i pokvarenih među Židovima, zanemarujući svoj božanski Zakon o toj temi, međusobno su se vjenčali sa Samaritancima. Tako je element židovske krvi bio umiješan među njih. Nazivali su se Jakovljevom djecom i vjerovali da to za njih znači neki poseban blagoslov.

Između njih i Jakovljeva prirodnog potomstva, Židova, došlo je tako do oštre vjerske kontroverze. Potonji je, slijedeći Zakon koji je dao Mojsije, priznao Jeruzalem i Hram kao središte sveg štovanja Bogu prihvatljivog. Samarićani, budući isključeni, tvrdili su da imaju nešto bolje – da u svojoj zemlji imaju upravo onu goru na kojoj je Jakov štovao Boga, i prema ovoj

nismo mogli pružiti svu financijsku pomoć koju je smatrao dužnom.

Ova gospoda, nakon što su otkrila da njihove metode iz prošlosti nisu uspjele, sada vježbaju na lakovjernosti naroda Istine, prodajući pamflete od pet centi za pedeset centi svaki i privlačeći novac na svoj način šaljući na sve naše adrese dostupne poštanske karte koje se odnose na Zore, Ponoćni Povik, Žetva, itd. Usporedi 2 Tim. 3:8-13.

gori su išli ili gledali u svom obožavanju Boga, cijeneći je kao veliki prirodni hram i superioran u odnosu na bilo što drugo na zemlji. Ove nam činjenice objašnjavaju neke od Gospodinovih izraza povezanih s ovom lekcijom, i također nam pokazuju zašto je njegova poruka isključila Samarićane, kao i sve pogane, iz poziva koji je uputio, poziva u Kraljevstvo, koji je bio isključivo za Židove. Tek kada su Židovi kao narod zanemarili svoju priliku, posebne prednosti Kraljevstva su im oduzete i naknadno dodijeljene onima koji su htjeli čuti u svakoj naciji, narodu, plemenu i jeziku na zemlji – uključujući samaritanke.

„DAJ MI DA PIJEM”

Cesta koja je vodila u Galileju odvajala se kod Jakovljeva zdenca, i učenici su otišli u obližnje samarijansko selo Sihar kako bi kupili hranu, dok se Isus odmarao na zdencu, koji je bio dubok 23 metra i čije je ušće bilo toliko zazidano da je tvorilo kružno sjedalo na njegovom vrhu. Jedna Samarijanka, koja je radila u obližnjem polju, došla je zahvatiti vode i bila je jako iznenađena kada ju je Isus zamolio za piće. Linije društvenog ponašanja bile su tako čvrsto povučene da u normalnim okolnostima niti jedan Židov koji poštuje sebe ne bi od Samarijanca tražio nikakvu uslugu, a osobito piće vode. Dar vode ili hrane, pružen ili primljen u to vrijeme, označavao je zajedništvo, savez dobre volje. Žena je tražila objašnjenje Gospodinovog čudnog ponašanja, ali on nije dao ništa. U cijeloj evanđeoskoj pripovijesti opažamo poniznost našeg Gospodina, da je bio sasvim spreman i voljan pomiješati se s bilo kojom klasom, da nije izbjegavao nijednu priliku da učini dobro bilo kojoj klasi, carinicima ili grešnicima – i da je korio i prekorio pismoznance i farizeje zbog njihove povučenosti. Jedna od njegovih prisudoba bila je posebno usmjerena prema samopravednom osjećaju koji se bojao čak i dotaknuti odjeću izvana degradiranijeg. Naš Gospodin, ne odobravajući vanjsku degradaciju, pokazao je da Bog gleda na srca, i da su neki od onih koji su bili visoko cijenjeni među ljudima bili odvratniji u njegovim očima od onih koje su ljudi prezirali.

TAKTIČNOST NA PRIMJERU

Naš je Gospodin pokazao veliku taktičnost. Umjesto da odgovori na ženino pitanje, privukao je njezinu pozornost na dublju istinu. Ovu lekciju taktičnosti mnogi od Gospodinovih ljudi trebaju naučiti. Znamo neke koji pogrešno vjeruju da ne smiju koristiti nikakav takt – da bi to bilo nepošteno. Stoga su često tupi do te mjere da povrijede osjećaje drugih i ometanje vlastite korisnosti. Takvi bi trebali primijetiti u ovoj lekciji, i u mnogim drugim, taktičnost našeg Gospodina. Nije smatrao potrebnim da odgovori na ženino pitanje. Naprotiv, rekao je: „Kad bi znala dar Božji i tko je taj koji ti govori: Daj mi piti, ti bi od njega tražila i on bi ti dao vode žive.” (Ivan 4:10.) Slično tome, pokušajmo u svim životnim poslovima usmjeriti pozornost onih s kojima smo u kontaktu prema nebeskim, duhovnim stvarima – ne da bismo trebali ometati vjerska pitanja u svakoj prilici, niti da pretpostavljamo da bi naš Gospodar tako učinio. Sasvim je vjerojatno vidio nešto u poštenju karaktera u ženi kojoj se obraćao, inače ne bi s njom razgovarao. Stoga bismo trebali paziti na svaku priliku da progovorimo koju riječ u vrijeme, da budemo od pomoći drugima, da častimo Gospodina.

Žena je izraz „živa voda” shvatila kao svježu vodu, za razliku od vode stajačice. Žena je primijetila da naš Gospodin nije snabdjeven potrebnom kantom za spuštanje i užetom od devine dlake, i rekla je, kad bi ikada imao toliko želje da me napojiš, bilo bi beskorisno da te pitam, budući da nemaš čime crpiti, a bunar je dubok, i nigdje se drugdje ne možeš nadati da ćeš nabaviti bolju vodu od ove. Gdje biste to nabavili? „Zar si ti veći od oca našega Jakova, koji nam je dao bunar, i sam iz njega pio, i djeca njegova, i stoka njegova?” (Ivan 4:12.) Ponovno je naš Gospodin taktično ignorirao pitanje u interesu žene – ne da bi je prevario ili iskoristio, već za njezinu dobrobit. On ju je poučavao i vodio njen um od prirodne vode ka duhovnoj, i od prirodnog temelja ka duhovnom. Rekao je: „Tko god bude pio od vode koju ću mu ja dati, neće nikada ožednjeti”, jer će ta voda „u njemu biti izvor vode koja teče u život vječni.” (redak 14.)

Da naš Gospodin nije razgovarao s običnom ženom dokazuje brzina kojom je ona shvatila njegovo izlaganje i njena ozbiljnost da dobije živu vodu koju je opisao. Ona reče: „Gospodine, daj mi ove vode da ne ožednim niti da dolazim ovamo zahvatati.” (r. 15.) Opet primjećujemo taktičnost našeg Gospodina. Okrenuo je temu. Bilo je potrebno da žena uvidi činjenicu da je grešnica i da je pod smrtnom kaznom i da joj je potrebna voda vječnog života, koju je jedini Bog mogao dati, a koju je dao samo u Isusu, Izvoru. Naš je Gospodin vrlo brzo preusmjerio njezine misli rekavši: „Idi, pozovi svoga muža.” (redak 16.)

Odgovor je bio, „Nemam muža” (redak 17), i s tim odgovorom došla je bujica misli, koje je naš Gospodin prikovao za nju izjavom, Dobro si rekla da nemaš muža, jer si imala pet muževa, a ovaj koga sada imaš nije tvoj muž. Žena je sada bila potpuno uzbuđena. Opazila je da se nalazi u prisutnosti nekoga tko zna njezine najdublje tajne srca. Ipak ga se nije bojala. Nije pobjegla od njega. Njegova ljubaznost, njegova blagost, njegova spremnost da razgovara sa Samarijankom, ukazivali su da je ona „našla prijatelja, oh, takvog prijatelja.” Njezin je odgovor bio: „Gospodine, vidim da si ti prorok.”

Tada je žena lukavo odvela razgovor od stvari previše osobnih za nju, previše ozbiljnih i previše nježnih za raspravu, a naš Gospodin nije nastavio temu, već ju je ostavio. Mnogi od njegovih sljedbenika trebaju naučiti ovu lekciju da prvo u srcima svojih slušatelja probude svijest o grijehu, a zatim prepuste da to radi za njih, uz više slobodnog vremena, tuge, pokajanja i reformacije. Nije na nama da slamamo srca onih oko nas, već da pronademo one koji su slomljena srca. Zapovijed je: „Povijte slomljena srca.” (Iza. 61:1.) U mnogim slučajevima, kao u ovom, slomljeno srce treba dotaknuti u vezi s procesom povijanja, u primjeni iscjeljujućeg melema milosti i istine, ali dodiri trebaju biti nježan. Ako je potrebno više slamanja srca, to nije na nama.

SPASENJE JE OD ŽIDOVA

Ne samo da bi žena izbjegla raspravu o svom osobnom karakteru i poslovima, nego bi prigrlila ovu priliku da se smiri u vlastitom umu, uz pomoć ovoga za koga je dokazala da je veliki prorok, pitanje koje ju je dugo mučilo – jesu li Židovi ili Samarićani bili u pravu kao cijenjena religija i bogoslužje? Pred njom je bio dokazani prorok, i to onaj u čije je riječi mogla imati veliko povjerenje; otuda njezino pitanje, Tko je u pravu – naši očevi, koji tvrde da je ova gora mjesto štovanja, ili vi Židovi, koji kažete da je Jeruzalem jedino mjesto? Naš Gospodin nije želio od nje učiniti židovskog prozelita: vrijeme za to je prošlo; došlo je vrijeme žetve. Reći će joj nešto što će biti u njezinu korist, a preko nje i u korist drugih u bliskoj budućnosti, kada će srednji zid razdvajanja koji je još uvijek dijelio Židove, u Božju naklonost, od svih ostalih biti razbijen. Njegov se odgovor, dakle, odnosio na širenje evanđelja općenito, a to je već počelo što se tiče nekih Židova, a kasnije će doći do Samarijana i svih pogana. Rekao je: „Ženo, vjeruj mi, dolazi čas kada se nećete klanjati Ocu ni na ovoj gori ni u Jeruzalemu.” – redak 21.

Taj je čas započeo nakon što je židovska kuća opustjela, nakon što je inaugurirana nova dispencijacija, i još uvijek traje. Vjernici ne moraju ići na određeno mjesto, na određenu goru, u određeni grad, u određenu kuću, nego mogu pristupiti živome Bogu, preko

velikoga Otkupitelja, na bilo kojem mjestu i pronaći ga. Taj nadolazeći čas već je započeo, budući da je sam naš Gospodin bio prvi od Duhom začelih; i njegovi učenici, prihvaćeni od Oca preko njega, bili su naučeni moliti, tražiti, kucati, pronaći. Oni koji obožavaju pod ovom dispencijom Duha neće biti prihvaćeni u skladu s prijašnjim bogoslužjem i mjestima – ni u obiteljima, ni na nacionalnoj razini. Njihovo prihvaćanje bit će kao pojedinaca, i zato što dolaze k Ocu preko njegovog određenog puta, Otkupitelja, i dolaze „u duhu i istini: jer Otac traži takve da mu se klanjaju.” (r. 23.) Tijekom prošlih vremena on je doista propisao oblike štovanja, vremena i mjesta, ali sada je prihvaćeno sve što dolazi Ocu „u duhu i istini” kroz Krista.

Iako je apsolutna istina da forme i ceremonije nisu zapovijedane, nego istinsko štovanje srca, ipak smatramo da neki još uvijek održavaju previše odnosa prema formama i ceremonijama, i tako gube mnogo duhovnog blagoslova molitve i zajedništva. No, s druge strane, čini nam se da vidimo opasnost u koju upadaju neki Gospodinovi dragi ljudi, kroz ignoriranje svake redovitosti u molitvi, a ponekad i kroz premalo formalnosti u pristupanju prijestolju nebeske milosti, bez dovoljno poniznosti i poštovanja prema njemu koji nam je dao tako veliku milost da nas primi u svoju nazočnost i usliši naše molbe. Dok smo zahvalni što možemo zazvati Gospodina na svakom mjestu i u bilo koje vrijeme, pristupimo njegovim dvorima s poštovanjem, sa strahopoštovanjem srca koje priliči nama u našem skromnom, niskom stanju, i njemu u njegovoj velikoj uzvišenosti. Tako ulazimo u pravi molitveni duh, koji treba prepoznati našu potpunu ovisnost i veličinu Svevišnjeg.

„MI ZNAMO ČEMU SE KLANJAMO”

Vrlo jasno, iako smo sigurni da nije nepristojan, naš je Gospodin objavio istinu ženi kada je rekao: „Vi se klanjate ne znate čemu: mi znamo čemu se klanjamo: jer spasenje je od Židova.” (r. 22.) Samarićani, budući da nisu pripadali Izraelu, ni u kojem smislu riječi nisu bili nasljednici Abrahamskog saveza. Ne razaznavajući ovu kardinalnu istinu u njenom pravom svjetlu, bili su zbunjeni u pogledu svake značajke božanskog plana. Židovi su, naprotiv, shvatili da su prirodno Abrahamovo potomstvo i da od njih mora doći veliki Mesija, te da će na kraju, preko njega i nekih iz njihove nacije povezanih s njim, sve obitelji na zemlji trebale primiti blagoslov. Naš Gospodin je rekao: „Spasenje je od Židova.” Nije rekao, Za Židove, niti, Isključivo Židovima. Bilo je od njih u smislu da je Učitelj bio iz te nacije po tijelu. Bilo je od njih u smislu da su obećanja bila isključivo toj naciji, tako da Mesija nije mogao biti rođen iz bilo koje druge nacije, a ipak naslijediti ta obećanja. Bilo je i od tog naroda, jer je

među njima naš Gospodin izabrao najranije članove svoje Crkve, svoga Tijela, preko kojih je poziv u članstvo u tom Tijelu tijekom ovog doba bio proširen na svaki narod, naciju, pleme i jezik.

Ne bismo rekli da su Samarićani tipični za određenu klasu ljudi ovdje – tipični bi bila prejaka riječ. Vidjeli bismo, međutim, da kao što je tamo bilo pravih Izraelaca u tipu, i klase ljudi koji su im donekle nalikovali, a koji nisu bili od njih, tako ovdje u Duhovnom Izraelu nalazimo neke poput Samarijanaca, koji su stranci iz Saveza i obećanja, jer nisu iz iste obitelji – nisu ponovno začeti od Duha Svetoga. Neki od njih su cijenjeni ljudi, časni i s oblikom pobožnosti, ali poriču njenu moć. Tada među pravim Izraelom, svi začeti od Duha Svetoga, svi stoga povezani s Gospodinom i obećanjima, postoje dvije klase: malo stado pravih Izraelaca, čiju ljubav i revnost Gospodin odobrava, i Velika gomila čija ljubav i revnost nije dovoljna da im pribavi uglednu titulu, „Više od pobjednika” – sunasljednici.

U našem razgovoru o vjerskim temama s onima koji odgovaraju Samaritancima, možda nećemo koristiti mudrost zmija da kažemo: „Vi obožavate ne znate što,” iako je to striktno točno. Unatoč tome, onima iz ove klase koji dokazuju želju za spoznajom Istine, bilo bi prikladno da im ljubazno pokušamo pokazati ovu stvar – pokazati im koliko su različite nade, težnje i obećanja koja se odnose na posvećene svece duhovnog Izraela od svega što su ikada znali ili mislili. U svim našim odnosima s Izraelcima i drugima, sjetimo se Učiteljevih riječi: „Budite mudri kao zmije, a bezazleni kao golubovi.” – Mat. 10:16.

KAD DODJE MESIJA

Um Samarijanke krenuo je naprijed u mislima. Podsjetila je na očekivanja svog vlastitog naroda i Židova da će Bog osigurati velikog Mesiju, Pomazanika, koji će biti mudar i svemoćan da oslobodi sve zbunjenosti i izdigne iz svih poteškoća. Pitala se može li Mesija biti čudsnije mudar od proroka, učitelja, s kojim je razgovarala. Nije voljela postavljati pitanje izravno, nego ga je sugerirala postrance, govoreći: „Znam da dolazi Mesija, koji se zove Krist: kad on dođe, sve će nam reći.” (r. 25.) Vidjevši njezinu spremnost uma, naš Gospodin joj je izrazio – jasnije, možda, nego bilo kojoj drugoj osobi tijekom njegove službe – veliku činjenicu da je on bio Mesija: „Ja koji govorim s tobom sam on.” (r. 26.)

Učenici, koji su se vratili u to vrijeme, čudili su se što je razgovarao sa ženom, ali su ga previše poštovali da bi ga ispitivali; i mnogi su se od tada, kroz cijelo Evangeosko doba, čitajući izvještaj, divili Učiteljevoj poniznosti koja je tako prikazana. To je donijelo dobru pouku mnogim Gospodinovim sljedbenicima – da ne smiju prezirati prilike za službu, za propovijedanje

Istine, iako imaju samo jednu publiku. I doista priliku da se govori jednom ozbiljnom slušatelju treba cijeniti mnogo više od one da se obrati tisuću nepažljivih. Nedvojbeno je naš Gospodin vidio u ovoj ženi nešto što je ukazivalo na njezinu vrijednost vremena i energije koji su joj tako darivani.

Ali s druge strane, kakvu bi vrijednost mogla imati? kakvu vrijednost ima bilo tko od nas po prirodi? Pali i nesavršeni, jedina preostala stvar koja bi na bilo koji način mogla biti ugodna Gospodinu čini se da je naše poštenje srca. Iskrenost je ova žena očito imala i zato je vjerujemo bila povlaštena, a mnogi od Gospodinovih dragih ljudi su od tada primili ovu poruku. I ovdje imamo još jednu ilustraciju važnosti korištenja svake prilike koja nam se ukaže. Vrijeme i energija utrošeni u pomoć nekom vrijednom mogu, kao u ovom slučaju, istjecati u širenju utjecaja na mnoge. Samo će vječnost pokazati vrijednost nekih malih stvari, slabih napora uložениh u ime Gospodnje; i ovo nas podsjeća da nas naš Gospodar sudi po našoj vjernosti u malim stvarima i malim prilikama, a ne po našim velikim postignućima. Njegove vlastite riječi su: „Tko je vjeran u najmanjem, vjeran je i u mnogome; a tko je nepravedan u najmanjem, nepravedan je i u mnogome.” (Luka 16:10.) Imajući na umu ovo, budimo budni u malim stvarima, malim prilikama, satima i trenucima, kako bismo se mogli pokazati revni za Gospodina i njegovu stvar, te imati njegovo eventualno odobravanje, kao i njegov sadašnji blagoslov.

MISIONARSKI DUH

Karakter ove žene dodatno se očituje u činjenici da je, ostavivši svoju kantu s vodom, požurila u grad kako bi rekla svojim prijateljima i susjedima da je pronašla velikog učitelja, vjerojatno Mesiju, i zamolila ih da dođu i dijele privilegiju čuti ga. Sebični duh, koji bi joj rekao da informacije zadrži za sebe, ili lijeni, nemarni duh, koji bi je naveo da kaže, bilo bi mi drago da moji prijatelji znaju, ali neću se potruditi da ih obavijestim – bilo koji od ovih označio bi ženu kao nedostojnu Gospodnje naklonosti; i da je takav bio njen stav, sumnjamo da bi Gospodin ušao u razgovor s njom. I tako je s onima do kojih je došla Sadašnja Istina; oni su, u pravilu, ne samo poštteni i iskreni, nego i velikodušni, koji vole davati dobre stvari svojim

NAGRADE VJERE

– IVAN 4:43-54 – 16 VELJAČE –

Ključni tekst: „Čovjek je povjerovao riječi koju mu je Isus rekao i otišao je.” – Ivan 4:50

NAKON što je proveo dva dana sa Samarijancima u Sihar, naš je Gospodin nastavio put u Galileju. Već smo primijetili da je to bilo u suprotnosti s njegovim uputama njegovim učenicima, i da Samarijanci, budući da nisu bili Židovi, nisu u to vrijeme mogli primiti

bližnjima, i koji, nakon što su sada čuli za drugu prisutnost Sina čovječjeg i Kraljevstvo koje se sprema biti uspostavljeno, i nakon što su došli do jasnijeg znanja nego ikad prije o istini Božanskog plana – oni se raduju polaganju svojih života u njegovoj službi – objavljuju „dobre vijesti velike radosti, koja će biti svim ljudima.” (Luka 2:10.) Ovo je pravi misionarski duh, a kućne misije su na prvom mjestu.

„DOBI KOD MENE I PIJ”

Naš ključni tekst sasvim je u skladu s nagoviještenom lekcijom – da prije nego što netko može doći Gospodinu mora biti žedan, mora cijeniti ono što Gospodin ima dati – vodu, osvježenje, vječni život. To znači da mora naučiti da je grešnik i da je osuđen na smrt, te da nema nade za budući život osim kroz Krista. Dolazak Gospodinu je pristup vjere. Naša žed je naša želja. Pijemo, ili prisvajamo sebi božansku poruku. „Posveti ih svojom istinom: tvoja Riječ je istina” (Ivan 17:17) – a voda je simbol istine. Obećanje blagoslova onima koji „gladuju i žedaju za pravедnošću” potpuno je u skladu s tim. A obećanje je: „Oni će biti ispunjeni.” Ovo je također u skladu s izjavom našeg Gospodina u našoj lekciji: „Tko god pije od vode koju ću mu ja dati, neće ožednjati do vijeka.” – redak 14.

U sadašnjem vremenu naša je žed u jednom smislu riječi nezasitna – nikad nismo zadovoljni – u smislu da su Gospodnji blagoslovi tako veliki i tako dobri da ih u današnje vrijeme i u sadašnjim uvjetima nikada ne možemo imati dovoljno. Bit ćemo potpuno zadovoljni kada se probudimo u njegovom obličju (Psalam 17:15) – kada „promjena” Prvog uskrsnuća dovrši našu transformaciju kao Novih stvorenja u obličje našeg Gospodina – „iz slave u slavu”. (2. Korinćanima 3:18.) Usprkos tome, postoji određena mjera zadovoljstva u našem pijenju, čak i u sadašnjem vremenu – baš kao što žedan na izvoru pije s užitkom, s cijenjenjem, sa zadovoljstvom, samo da uzme sve više i više. Tako i s onima koji su Gospodnji. On izliva u njihovu čašu bogate i zadovoljavajuće blagoslove i puni čašu više puta, čak i dok su u svom sadašnjem šatoru. Cijenimo sve više i više Istinu, vodu života, i pobrinimo se da je dobijemo čistu iz izvora, i da ne prepoznamo nijedan drugi izvor osim Gospodina Isusa, koliko god cijenili kanale kroz koje opskrba je možda došla k nama.

posebne blagoslove – sve dok se nije ispunilo sedamdeset tjedana božanske naklonosti odvojenih za Židove, i vrata su se otvorila poganima. Možemo, međutim, zamisliti da je postojao neki poseban razlog zašto su ljudi ovog malog grada bili izrazito naklonjeni

našem Gospodinu, osobito kada se sjetimo da je drugom prilikom odbio otići u jedno selo u Samariji, a ljudi tog sela odbili učenicima prodati hranu i tako razbjesnili Jakova i Ivana do te mjere da su predložili Učitelju da se s neba prizove vatra da proguta selo i njegove stanovnike. (Luka 9:54.) U Djelima 8 i 9:31 imamo jasne naznake da je djelo milosti procvjetalo među Samarijancima vrlo brzo nakon što su im se vrata prilike otvorila. Nema sumnje da se kasniji plod razvio iz riječi milosti i istine koje je naš Gospodin ispustio prigodom posjeta o kojem se ovdje govori.

Naš Gospodin i njegovi učenici otišli su u Galileju, unatoč činjenici da je Gospodin potvrdio poslovicu da prorok nema časti u svojoj zemlji; ali dok bi tamo imao manje časti u jednom smislu, to je bilo bolje polje za rad u drugom smislu, jer su ljudi, iako izvana manje religiozni od onih u Judeji, stvarno bili u boljem stavu srca da prime Gospodina i njegovu istinu od onih iz Judeje, koji su bili okovani sektaštvom i teretom Zakona nametnutim učenjem farizeja.

Iako je prvo čudo našeg Gospodina učinjeno u Galileji, njegov prvi ugled stekao je u Judeji i Jeruzalemu, a sada po povratku u svoju domovinu, imao je razmjerno više časti nego da je ostao, za mnoge Galilejce, nazočiti blagdanima u Jeruzalemu, koji su bili svjedoci njegovih učenja i čuda tamo. Tako se ponovno vratio u Kanu, poprište svog prvog čuda, s dodatnim počastima. Sjećamo se da je prigodom njegova prvog čuda narod rekao: Nije li ovo Isus, tesar, čiji rod poznajemo? Kako je onda on prorok, učitelj? (Marko 6:2,3.) Sada se, međutim, njegova slava proširila u inozemstvu, tako da je plemić koji je živio u Kafarnaumu, 45 km udaljenom, saznao za njegovu prisutnost u Kani i otputovao kako bi iznio poseban zahtjev za ozdravljenje njegovog sina, koji je bio na samrti. Riječ prevedena plemić u ovom tekstu mogla bi se doslovno prevesti kao kraljev časnik, a neki pretpostavljaju da je to bio Kuza, Herodov upravitelj ili komornik, čija je žena, Ivana, bila jedna od žena koje su kasnije služile Isusu. – Luka 8 :3.

KUZINO OČITOVANJE VJERE

Bit ove lekcije je vjera, i ona dobro ilustrira stupnjeve i razvoj vjere. Znanje je neophodno kao osnova za vjeru, a to je Kuza posjedovao. Njegova se vjera očitovala u njegovom dolasku Gospodinu i javnom priznanju povjerenja u Gospodinovu sposobnost da mu izliječi sina. Možemo smatrati da je ovo za početak ukazivalo na dobru mjeru vjere, ali naš Gospodin – bez nedostatka suosjećanja za očevo zanimanje za njegovog umirućeg sina, ali sa željom da razvije Kuzinu vjeru – oklijevao je početi s njim, i naizgled se protivio tome, govoreći: „Ako ne vidite znakove i čudesa, nećete vjerovati.” (redak 48.) Da je Kuzina vjera bila mala, ili da mu je nedostajalo

poniznosti, možda bi imao priliku za očitovanje nevjerice i ogorčenja.

Mogao je reći, ionako nisam vjerovao u tebe. Bila je to samo slučajna stvar, jer liječnici ne mogu više ništa učiniti za mog sina, a ja sam mislio da bi vaš dolazak mogao nešto postići. Ali sada, gospodine, vidim vašu neodlučnost i tumačim to tako da povremeno birate slučajeve u kojima možete postići iscjeljenje, u kojima očito možete postići čudesno ozdravljenje; ali da ste u općem nizu bolesti, gdje je smrt pred vratima, bespomoćni kao i naši liječnici. Ja sam barem pokazao lažljivost vaših općih tvrdnji. Zbogom. Ali ne; Kuzin stav srca bio je drugačiji. Kašnjenje našeg Gospodina samo je povećalo njegovu hitnost. Molio je i na kraju rekao: „Gospodine,” rabine, „sidi prije nego moje dijete umre.” Nemojte, molim vas, nemojte čekati da razgovarate o pitanju vjere ako shvaćate moj položaj oca i moje zanimanje za tu temu, nego dođite sada i pružite mi pomoć, i razgovarajte o filozofiji vjere i recite mi mojih daljnjih potreba naknadno.

Poanta našeg Gospoda je stečena. Iskušao je plemićevu vjeru i odveo njegov um od puke operacije iscjeljenja do nečeg višeg, do božanske moći koja stoji iza toga, i do činjenice da su čuda našeg Gospodina bila samo namijenjena da ga predstave kao Mesiju. Ali test vjere još nije bio gotov, jer naš Gospodin, umjesto da otprati Kuzu do kreveta njegova sina i tamo izvrši izlječenje, samo mu je rekao: „Idi svojim putem; tvoj sin je živ” – on neće umrijeti u ovom trenutku, oporavit će se. (redak 50.) Riječi se vjerovalo, nametljivost je prestala, a umjesto toga, bez sumnje, izražena je hvala, zahvalnost. Zabilježeno je da se čudo dogodilo u sedmom satu – 13:00 sati. Može se pretpostaviti da je Kuza tog jutra prešao 45 km na konju u velikoj žurbi. Primjetno je, međutim, da, iako se mogao vratiti iste večeri istom brzinom, nije stigao kući sve do sljedećeg dana – očito ležerno putujući. U međuvremenu su ga dočekale njegove sluge s ugodnom informacijom da mu je sin izvan životne opasnosti. Posebno se raspitao za vrijeme, a oni su odmah odgovorili: „Jučer u sedmom satu groznica ga je napustila,” tako da je Kuza znao da je oporavak rezultat riječi i moći našeg Gospodina.

DRUGA VRSTA VJERE

Čitamo da je Kuza „povjerovao, i cijela njegova kuća.” Ali zar nije vjerovao prije, kada je ugledao Učitelja, kada je razgovarao s njim, kada je prihvatio njegov odgovor i krenuo kući? Da, sve su to bili koraci vjere, vjerovanja i poslušnosti u skladu s tim, i potvrđujući isto; ali kada je stigao kući i shvatio čudo, to je dovelo do vjere u Gospodina još više i još dublje vrste. Sada je vjerovao, ne samo da je Isus bio u stanju činiti čuda, nego da je doista bio Otkupitelj, Mesija. Njegova je vjera napokon doprla do srca. Nema sumnje da je kao rezultat toga njegova supruga Ivana, u skladu

s njegovim željama, postala jedna od aktivnih pristaša službe našega Gospodina.

Koje se lekcije vjere danas mogu naučiti u skladu s ovom lekcijom? Odgovaramo da vjera danas ima svoje različite gradacije ili korake. Prije svega, ne bismo mogli imati nikakvu vjeru osim ako neko znanje ne posluži kao njezin temelj. Pisano je: „Bez vjere nemoguće mu je [Bogu] ugoditi” (Heb 11:6), i samo oni koji ugone Bogu, koji imaju njegovo odobravanje, imat će vječni život. Dakle, znamo da pogani, koji nemaju vjere u Boga jer nemaju znanja o njemu, nisu prihvaćeni, nisu opravdani, nisu ni u kojem smislu riječi spašeni ili odobreni od Boga kao dostojni vječnog života. Ovo odmah razjašnjava, kod svih koji se vode Svetim pismom, pogrešnu pretpostavku da pogani idu u nebo, zbog njihovog neznanja. Kao što Apostol ističe: „Kako mogu vjerovati u onoga za koga nisu čuli?” a kako bi mogli čuti bez nekog proglašenja, bilo usmenog bilo tiskanog? i kako navještaj može doprijeti do njih osim ako Bog ne stoji iza stvari i usmjeri je k njima, i dade im otvoriti oči njihova razumijevanja?

Ali elementarno znanje i elementarna vjera izgrađena na njemu nisu dovoljni – vjera mora rasti, a prije nego što može rasti mora dovesti do neke vrste djela. Kuzina primarna vjera dovela je do njegovog putovanja našem Gospodinu, čime je potvrdio svoju vjeru. Ali općenito mora postojati potreba, kao u Kuzinom slučaju – bolest njegova sina. Neki bi mogli čuti za Krista, iako mu se možda nikad ne bi približili da nisu shvatili potrebu; ali ista poruka koja govori o Kristu ističe ga kao Spasitelja i implicira da su svi ljudi grešnici. Samo oni koji shvate da su grešnici, samo oni koji žele pobjeći od grijeha i smrti, bit će vođeni da istražuju i pristupe Gospodinu, kako bi mogli pronaći olakšanje od svog tereta duše.

VJERA DOLAZI OD SLUŠANJA – BOŽJA PORUKA

U prvom pristupu duše Gospodinu može biti potrebno da se osjećaj potrebe pojača; i stoga, iako je Gospodin vrlo milostiv i suosjećajan i oprašta, on dopušta pokajniku da moli, i odgađa svoja jamstva o oprost s sve dok se stvari ne počnu činiti vitalnim za onoga koji je gladan i žedan za božanskom naklonošću koju traži. Tada, kao u slučaju Kuze, Gospodin ne čini nešto izvana, čudesno nam dokazujući da je naša molitva uslišana i da nam je oprošteno, već nam to samo kaže, govoreći: „Oprošteni su ti grijesi!”

Tamo gdje je ispravna vjera, rezultati će biti slični onima u slučaju Kuze – pokajnik će vjerovati, vjerovati i ići svojim putem, zahvalan i radostan. Tko ne može vjerovati, još nije došao do mjesta gdje mu dolikuje olakšanje. Prvo mora njegovati više vjere u Gospodina, a u tu svrhu možda će mu trebati veće poznavanje Gospodina i njegove dobrote. Možda će se morati

prisjetiti Gospodinova karaktera, da je vrlo milosrdan i nježno suosjećajan; da dok izjavljuje da smo grešnici, on također izjavljuje da nas je toliko ljubio dok smo još bili grešnici da je dao cijenu našeg otkupljenja. (Ivan 3:16.) Mora uzeti u obzir koliko je Gospodin već milostivo postupao s mnogima u oprostjenju njihovih grijeha i u darivanju svog Svetog Duha, čime je u njima izvršena slavna preobrazba karaktera, tako da stvari koje su nekoć voljeli sada mrze, a stvari koje su nekada mrzili sada vole. S ovim lekcijama pred srcem, i s povjerenjem da se Gospodin ne mijenja, da je isti jučer, danas i zauvijek, svi iskreni tražitelji božanske naklonosti imaju obilje temelja za vjeru u svoj oprost i prihvaćanje, te su ovlašteni imati „snažnu utjehu.” – Heb. 16:18.

Što bi trebao biti rezultat istinske vjere koja je nakon raznih poteškoća dosegla stupanj opravdanja i spoznala oprostjenje grijeha, pomirenje s Ocem i zaslugu dragocjene krvi, koja pokriva sve mrlje, kako buduće tako i prošle? Kao u Kuzinom slučaju, njegova vjera ga je dovela do stanja učenitva – do položaja vjerovanja na još višoj razini nego ikad prije – tako bi trebalo biti i s nama. Spoznaja Božje milosti u oprostjenju naših grijeha trebala bi nas dovesti do one vjere u njega, tog povjerenja u njegovu Riječ, tog prihvaćanja njega kao velikog Učitelja, Mesije, koje bi vjerovalo u njega do mjere prihvaćanja svih njegovih milostivih priprema i namjera. To bi značilo da bismo se okrenuli od svijeta i postali njegovi učenici, da bismo sve svoje malo položili na oltar žrtve, s punim povjerenjem da je onaj koji je započeo dobro djelo u nama i sposoban i voljan dovršiti ga do dana Kristovog, u Milenijskom dobu – rano ujutro u kojem Crkvi, Zaručnici, treba pomoći, izbaviti je, „promijeniti.” – Fil. 1:6 ; I Kor. 15:51,52.

Vjerujemo da će većina naših čitatelja u ovoj lekciji moći pronaći vlastita iskustva opravdanja i posvećenja. I što dalje ostaje? Odgovaramo da sljedeće po redu dolazi testiranje – ispitivanje stupnja našeg posvećenja, njegove izvornosti, iskrenosti našeg posvećenja. To je život kršćanina. Prethodni koraci vjere i opravdanja bili su tek primarni za naše stajanje na ovoj razini posvećenja – začecje Svetoga Duha za novu prirodu. Gospodinovo posebno postupanje tijekom ovog Evandeoskog doba je s ovim Novim stvorenjima, Duhom začetima – ne da ih je mnogo u usporedbi sa svijetom, ili čak u usporedbi s onima koji poduzimaju prvi korak vjere prema opravdanju. Oni su Malo stado, kojemu je Očeva volja dati Kraljevstvo – onoliko njih koliko se pokažu vjernima. (Luka 12:32.) Apostol o njima izjavljuje,

„JER SVE JE TO RADI VAS” – 2. KOR. 4:15 –

Sve u carstvu prirode i milosti mora neko vrijeme djelovati tako da bude najpovoljnije za ovu klasu, jer je

Gospodin objavio da će sve zajedno raditi na dobro za ove – „pozvane prema njegovoj namjeri.” (Rim. 8:28.) Što god se ne može poništiti za njihovo dobro, mora se spriječiti, mora se zaustaviti, ne može se nastaviti. Svijet malo shvaća važno mjesto u svojim poslovima i interesima koje zauzima ovo Malo stado; doista, svijet ih ne poznaje, kao što nije poznavao ni njihova Gospodina (I. Ivanova 3:1) – svijet ih smatra dijelom prljavštine i otpadaka svih stvari, poznaje ih kao budale, za ime Krista. No malo-pomalo zavjesa će se podići i cijeli će svijet shvatiti tajanstvena djelovanja božanske providnosti, jer, kako apostol izjavljuje, Bog će u vjekovima koji dolaze „pokazati neizmerno bogatstvo svoje milosti u svojoj dobroti prema nama no Kristu Isusu.” – Efež. 2:7.

Tko god ima dovoljno vjere da ga Gospodin prihvati u ovoj klasi i da bude začet od Duha Svetoga, i dalje će trebati rasti u milosti, rasti u znanju i rasti u vjeri, ali on će pronaći u božanskoj pripremi sve što je potrebno za te ciljeve. Stoga Sveto pismo izjavljuje da je Bog vjeran po tom pitanju, i da ako bilo tko od ovih Duhom začetih ne uspije postići veličanstveni ishod poziva, to će biti njihova vlastita krivnja – jer su zanemarili ili nisu pravilno koristili božansku milost u skladu s božanskom zapovijedi. Neka naša vjera buja, draga braćo, i neka bude sve jača i jača, i u tu svrhu hranimo se nebeskom manom koja nam je pružena, i iskoristimo različite prilike za rast, i ne budimo lijeni, nego gorljivi duhom, služeći Gospodaru.

